

Απόψεις...

| Αρθρογραφία | Σχόλια | Ιδέες

Μάθε να προφέρεις σωστά την πραγματικότητα | Ελύτης

ΧΡΟΝΙΚΑ

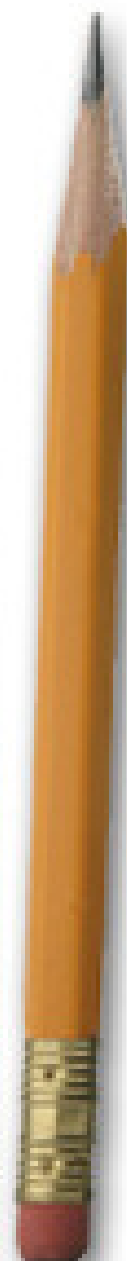
ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Ἡ δύναμη νὰ ζήσω, νὰ κινηθῶ, νὰ χορέψω, νὰ μάθω γλῶσσες, νὰ σπουδάσω, νὰ ἀναπτύξω αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔχει δώσει ὁ Θεός, πρέπει ὅλα μέσα στὴν ἐκκλησία νὰ ἐμβαπτιστοῦν, νὰ νοηματοδοτηθοῦν καὶ νὰ χάσουν μιὰ ἐγωιστικὴ κεντρομόλο φορὰ, βρίσκοντας μιὰ ἀντίστοιχη ἀγαπητικὴ φυγόκεντρο. Νὰ βροῦμε τὰ πάντα καὶ στὴ συνέχεια νὰ τὰ δώσουμε στὸν ἄλλο κρυφά, ἀθέατα, χωρὶς κἂν τὴν ἀνάγκη εὐχαριστίας. Ἄς ξεχαστοῦμε, ἄς χαρεῖ ὁ κάθε εὐεργετημένος ἀπὸ τὰ ἀσήμαντα δῶρα μου, ἄς ζήσει εὐτυχισμένος, χωρὶς νὰ μὲ ξαναφέρει στὸ μυαλό του κι ἄς νιώσει ὅτι ἡ φύση του καὶ ἡ φύση ὅλων τῶν ἀνθρώπων εἶναι φύση καλὴ καὶ μάλιστα «καλὴ λίαν». Κι αὐτὴ ἡ ἐπίγνωση ἄς γίνῃ τρεῖς λέξεις: «Δόξα τῷ Θεῷ».

+π. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΓΟΝΤΙΚΑΚΗΣ

Αγιορειτική Φωτοθήκη

Ανεμοδούριον

the swift stenography of daily life

Christopher Morley

Για τον Αρχιμανδρίτη Βασίλειο Γοντικάκη -
π. Έφραιμ Τριανταφυλλόπουλος

ΤΙ ΝΑ ΠΟΥΜΕ για τον Αρχιμανδρίτη Βασίλειο Γοντικάκη που τον γνωρίσαμε ως ήγούμενο της Μονής Σταυρονικήτα; Αναπνέαμε δίπλα του. Σκόρπισε πόλεμο θλίψης το έμβληματικό αριστούργημα ΕΙΣΟΔΙΚΟΝ, καθώς διαβάσαμε τις λέξεις και ήταν σὰ νὰ τις τρώγαμε. Φαγητό στέρεο για νὰ σταθοῦμε στὰ πόδια μας. Τὸ ἄλλο ἐκπληκτικὸ κείμενό του ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ μας; Μά, καὶ ἡ Δύση ξένως καὶ θεοπρεπῶς ἦταν ἀφομοιωμένη στὰ γραπτά του. Αὐτὴ ἡ ἀφομοίωση ἦταν ποὺ γινόταν δίαυλος πρὸς τὴ δική μας ταλαιπωρημένη καρδιά.

Τὰ λόγια σου, τίμιε πάτερ, για τὸν ΑΒΒΑ ΙΣΑΑΚ ΤΟΝ ΣΥΡΟ, καὶ για τὴν ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ, ὅπως καὶ για τὴς ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΣΤΑΥΡΟΝΙΚΗΤΑ μᾶς διαπερνοῦσαν!

Οἱ ὁμιλίες / διαλέξεις σου στὰ Πανεπιστημιακὰ Ἀμφιθέατρα 1986-87, μᾶς ἄφηναν ἐνεοὺς καὶ μᾶς ἀποκάλυπταν τὴ χαρὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἄγνωστη κυριολεκτικῶς μέχρι τότε για μᾶς.

Πάτερ γλυκύτατε, νὰ μᾶς ἔχεις στὸ νοῦ σου. Τὴν εὐχή σου ζητοῦμε. Θὰ τὰ λένε τώρα μετὸν Αυστραλίας Στυλιανό, τὸν καρδιακό σου φίλο Νῖκο Πεντζίκη (εἰκονίζεστε οἱ τρεῖς σας παρακάτω στὴ μονὴ Σταυρονικήτα), ἀλλὰ καὶ τὸν Χρῆστο Γιανναρᾶ πού, βλέποντάς σε καὶ μόνο ντρεπόταν νὰ σοῦ μιλήσει καὶ νὰ σὲ ρωτήσῃ ὅτιδὴποτε. Μᾶς παρέπεμπε συχνὰ σὲ σένα.

Εὐχαριστοῦμε.

Εὐχαριστοῦμε πάλιν καὶ πολλάκις.

Για τὰ κείμενά σου καὶ τὸ ἦθος τῆς "ἀνυπαρξίας" σου.

π. Έφραιμ Τριανταφυλλόπουλος

<https://anastasiosk.blogspot.com/>

Ανάρτηση του αρχιμανδρίτη Πορφυρίου, ηγουμένου της Σκήτης Τ. Προδρόμου Βεροίας

Τώρα, που η υψικάρηνος δρυς αναπαύεται, κατέπαυσε από τους κόπους του, και ζη τον σαββατισμό του, στην Αθωνίτιδα γη, χαράζω δύο γραμμές, κάτι σαν ένα "ευλογείτε, Γέροντα" κ ένα ταπεινό ασπασμό της κρητικής γεροδεμένης δεξιάς του, ένα παιδικό τερέτισμα.

Ο Γέρων Βασίλειος, ο πατήρ Βασίλειος, ο παπαΒασίλης, ο άγιος Προηγούμενος τω Νιβήρω, κεκοίμηται.

Τί να πρωτοθυμηθεί ένας φοιτητάκος από τις ομιλίες στα αμφιθέατρα; Αν κ εμείς είμασταν του Αιμιλιανού- οι φοιτητές τα λένε αυτά- ερχομός αγιορείτη στην Συμβασιλεύουσα, σήμαινε συναγερμό. Πόσο μάλλον αν ομιλητής ήταν ο Βασίλειος.

Πολλοί εξετάζουν την ημέρα του θανάτου. Άν πούμε κοσμικά, ήταν σοφίας κ των θυγατέρων της, πίστεως, ελπίδος κ αγάπης. Όλες τις είχε, αν κ λίγο χαρούμενα πειρακτικός κ λίγο ειρωνικός, με πολλά τικ.

Με το αγιορείτικο, ο δάσκαλος Βαβύλας με τους μαθητές του.

Πολλούς μαθητές είχε ο Γέροντας κ ήταν μεγάλος κ καλός δάσκαλος.

Βασίλειος κεκοίμηται. Κ αν κατ ανθρωπον, κάτι δεν πήγε καλά, ήρθε η ολιγοήμερη κακοπάθεια κ τα απάλειψε.

Βασίλειος, λοιπόν, κεκοίμηται.

Με πιάνει ένα παιδικό, αφελές, παράπονο.

Ο Βασίλειος αναπαύεται στον Παράδεισο της Παναγίας, στον τόπο που αγάπησε υπερβαλλόντως.

Ξέρω από παλιά μία ιστορία. Κ όσες φορές την ανέφερα στον ίδιο, υπομειδιούσε βεβαιωτικά κ κάπως πατρικά αντιδρούσε.

Λοιπόν, ένα διάκονος καλόγηρος από το Παρίσι, βρέθηκε στο Κωσταμονίτι, με λίγες δραχμές στην τσέπη του.

Τον πλησιάζει ένας ασπρογένης κοντούλης στην αυλή και τον λέει: "διάκο, έχεις τόσες δραχμές στην τζέπη σου. Μην ξαναφύγεις στο Παρίσι. Κάτσε εδώ. Σε θέλει η Παναγία, γιά τρανό."

Αυτός ο παπούλης ήταν ο Όσιος Καθηγούμενος Φιλάρετος.

Και αυτός ο διάκος, ο αγριοκρητίκαρος- όπως κάποτε τον είπε ο κυρ-Νίκος- ήταν ο μακαριστός Γέρων Βασίλειος.

Θησαυροί και οι δύο στην αγιορείτικη γη αναπαυμένοι.

Η ευχή τους ευλογία στην Εκκλησία.

Καλή τους ώρα.

Του π. Παναγιώτη Καποδίστρια,
Πρωτοπρεσβυτέρου του Οικουμενικού Θρόνου

Ο Γέρων Βασίλειος Γοντικάκης (+17.9.2025) φέρει τη σφραγίδα της αγιορείτικης συνέχειας. Η παρουσία του στο Άγιον Όρος συνδέεται "πολυμερώς και πολυτρόπως" με την αυθεντική μοναχική παράδοση, τη μυσταγωγική θεολογία και την ήρεμη πνευματική σοφία. Κάθε βήμα του υπήρξε μαρτυρία του εκκλησιαστικού ήθους, κάθε λόγος του αντανάκλαση της νήψεως και του φωτός της Αναστάσεως.

Η ρίζα του στην κρητική γη και η απόφαση αφιέρωσης του βίου του στον Χριστό σφράγισαν μια πορεία αφοσίωσης, σιωπηλής εργασίας και θεολογικής μαρτυρίας. Η πορεία του ως Καθηγουμένου αρχικά της Μονής Σταυρονικήτα και αργότερα της Μονής Ιβήρων ανέδειξε την ουσία του κοινοβιακού τρόπου, με επίκεντρο την αδελφότητα, τη λειτουργική καρδιά και το πνευματικό βίωμα.

Ο θεολογικός στοχασμός του μακαρίου πατρός αναπτύχθηκε μες από τη βιωματική προσέγγιση της πατερικής σκέψης. Ο λόγος του ανατέμνει την ύπαρξη με φωτεινή καθαρότητα. Στα έργα του, ο αναγνώστης συναντάται αγαπητικά με την ορθόδοξη εμπειρία, την προσευχή της καρδιάς, την δωρεά του Φωτός, τη λειτουργική ζωή ως εσχατολογική προέκταση της Θείας Ευχαριστίας.

Η μελέτη του επάνω στον Άγιο Γρηγόριο Παλαμά, τον Άγιο Νικόλαο Καβάσιλα και τον αρχαίο στοχασμό του Ηρακλείτου αναδεικνύει συνείδηση της διαχρονίας της Αλήθειας. Ο λόγος του συναρμώνει τη φιλοσοφική εμπάθυνση με την εκκλησιαστική εμπειρία, αποκαλύπτοντας τον θησαυρό του εσωτερικού ανθρώπου!

Πολλοί οδηγήθηκαν προς την προσευχή, την κατάνυξη, την αλλαγή νοοτροπίας και τη μεταμόρφωση μες από τη σιωπηλή συμβουλευτική του. Η απλότητα του τρόπου του ανέδιδε πνευματικό βάθος. Στο πρόσωπό του, μοναχοί, κληρικοί και λαϊκοί συναντούσαν έναν πατέρα, έναν διδάσκαλο της εσωτερικής ησυχίας.

Το πέρασμά του από τον κόσμο αφήνει βαθιά χνάρια στο πνευματικό γεώργιο του καιρού και του τόπου μας. Η εκδημία του, έπειτα από σύντομη περίοδο σωματικής δοκιμασίας, επισφράγισε έναν βίο γεμάτο προσευχή, θεολογική πληρότητα και προσφορά. Κάθε του φράση, κάθε του σιωπή, κάθε του βλέμμα φάνερωνε τον μυστικό καρπό της ένθεης πείρας!

Η συμβολή του αιοδύμου Γέροντος Βασιλείου στη σύγχρονη ορθόδοξη θεολογία ενισχύει τη συνείδηση της εν Χριστώ ζωής ως μεθέξεως στην άφθιτη Βασιλεία των Ουρανών. Ο Λόγος, ενσαρκούμενος μέσα στην καρδιά της Εκκλησίας, βρίσκει στο πρόσωπό του μαρτυρία γνησιότητας και εσωτερι-

Ανεμοδούριον

κής καθαρότητας. Το εκκλησιαστικό βίωμά του διαφυλάσσει την ιερότητα της Παραδόσεως και τη ζωντάνια της πνευματικής ελευθερίας!

Η παρακαταθήκη του αποτελεί σημείο αναφοράς για κάθε αναζητητή της Αλήθειας. Μεσ από το έργο του, το Άγιον Όρος εξακολουθεί να φανερώνει την καρδιά της Ορθοδοξίας ως τρόπο ζωής, ως παρουσία, ως φως ησύχιο και καρποφόρο. Κάθε του λέξη ενισχύει τον άνθρωπο προς την καθαρότητα, προς την εσωτερική ειρήνη, προς την αγάπη του Θεού.

Αιώνια αυτού η μνήμη! Μακαρία και άληστος! Ας έχουμε την αγία ευχή του!

Ανάρτηση Χρήστου Μποκόρου

Απόβραδο, έγερνε ο ήλιος, φτάσαμε περπατώντας με τον Ψυχραιμία στη Μονή Σταυρονικήτα. Νοέμβρης του 1981, πρώτη και μόνη επίσκεψή μου στο Όρος. Μου έκανε εντύπωση ο ηγούμενος, στην είσοδο της τράπεζας, με το χέρι ψηλά και τα μάτια χαμηλά, ευλογούσε αμίλητος με προσήλωση εισερχόμενους κι εξερχόμενους. Νύχτα στο απέριττο κελί του τον άκουγα αμίλητος να μιλάει, με το βλέμμα ξανά χαμηλά, για την ομορφιά και την αγάπη που υπερβαίνουν σε δύναμη τη μανία καταστροφής των απελπισμένων στους Δαιμονισμένους του Ντοστογιέφσκι. Βασίλειος Γοντικάκης, Σταυρονικητιανός, τότε, πριν γίνει Ιβηρίτης. Αρκετές μέρες μετά, περιμένοντας το караβάκι της επιστροφής στο λιμανάκι της Δάφνης, είδα στην προθήκη του βιβλιοπωλείου ένα βιβλίο του: «Εισοδικόν». Μόλις είχε εκδοθεί. Το πήρα. Κι έμεινα έκτοτε στην αντίληψή του για την ενσάρκωση του πατημένου θανάτου στην εικόνα, «ως εικαστική φανέρωση λειτουργικού ήθους». Έβρισκα σ' αυτή την πρόταση μια λυτρωτική ερμηνευτική της ζωγραφικής που όμοια της δεν είχα ξανασυναντήσει στις έως τότε αναγνώσεις μου. Ανεξαιρέτως οι προηγούμενες δοξολογούσαν τον αδιαμφισβήτητο εκφρασισμό του υποκειμένου καλλιτέχνη. Άλλη αντίληψη.

Ποιητής και μειλίχιος ο λόγος του. Έπεσε, έμαθα, και κοιμήθηκε απόψε γαλήνιος ο γέροντας. Χαίρε εν ειρήνη! Ευλογημένος που σε άκουσα, που σε διάβασα, που σε είδα.

Μάνος Λαμπράκης

Υπόμνημα στην Κοίμηση του Αρχιμανδρίτη Βασιλείου Γοντικάκη: Η Θεολογία ως Πάθος της Έκπληξης

Ο Γέροντας Βασίλειος Γοντικάκης υπήρξε ένας από τους ελάχιστους θεολόγους της Ορθόδοξης παράδοσης που αρνήθηκαν συστηματικά την έξοδο της θεολογίας από την έκπληξη. Η θεολογική του στάση δεν ήταν απλώς ειρηνική απέναντι στο άγνωστο, αλλά εναγώνια, υπαρξιακή, μυστηριακή, θεμελιωμένη όχι στην απόδειξη αλλά στην εμπειρία, όχι στην κατοχή αλλά στη μετοχή. Δεν συνέδεσε ποτέ τη θεολογία με την αναπαραγωγή συστημάτων, ούτε με την ιδεολογική αυταρέσκεια της «Ορθοδοξίας». Ο Βασίλειος θεολόγησε όχι για να διδάξει αλλά για να γεννήσει τρόπο και θαυμασμό· να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις μιας υπαρξιακής ανατροπής.

Στη σκέψη του, η Εκκλησία δεν είναι ο θεσμός της σωτηρίας αλλά η μήτρα της άκτιστης προετοιμασίας. Δεν είναι το κλειστό σύστημα των πιστών, αλλά ο ανοιχτός τόπος της έκπληξης: ο χώρος όπου «πρώτος στον Παράδεισο πηγαίνει ένας ληστής». Η θεολογία του είναι εκκλησιολογία του εσχάτου. Δεν οργανώνει ούτε ταξινομεί. Δεν καταγράφει το θεμέλιο της σωτηρίας αλλά αφήνει την ύπαρξη να πορευτεί προς το άγνωστο του Θεού. Όταν ρωτήθηκε τι είναι η αιώνια ζωή, απάντησε: «Είναι Κάποιος, κι είναι ο Χριστός, κι είναι κατανοητός, κι είναι μια διαρκής πορεία γεμάτη από εκπλήξεις».

Αυτή η θεολογική γλώσσα δεν είναι απλώς ποιητική. Είναι εσχατολογική. Η πορεία είναι ο ίδιος ο Χριστός. Δεν έχουμε να κάνουμε με έναν

Θεό του συστήματος αλλά με τον Θεό της αφής· της προσωπικής συνάντησης, της «έκπληξεως τής θείας επίσκεψεως». Η αιμορροούσα, ο ληστής, ο τελώνης, η γιαγιά στο χωριό που λέει «δόξα τω Θεώ», αυτά είναι τα υποκείμενα της σωτηρίας στον λόγο του Βασιλείου. Όχι ο κληρικός, ο ακαδημαϊκός ή ο φορέας της κανονικότητας. Ο Βασίλειος αντέστρεφε το σύστημα των μετρήσεων και πρόβαλλε το μυστήριο της χάριτος που καθιστά «το βιογραφικό της αιμορροούσης» σημαντικότερο από κάθε πρόσόν.

Σε αυτή την εσωτερική ανατροπή εδράζεται η πιο ριζική θεολογία του. Η αποτυχία, η απόγνωση, ο θάνατος — όλα γίνονται για τον Γέροντα πρόνομιο. Όχι τυχαία έλεγε: «Η απόγνωση, η αποτυχία και ο θάνατος είναι το μόνο προνόμιο· εάν γαρ αποθάνει, φέρει πολύ καρπό». Ο θάνατος ως πύλη, όχι ως τέλος. Ο θάνατος ως οδός προς την άλλη ζωή — όχι μετά αλλά εντός του παρόντος. Χωρίς αυτόν, έλεγε, «δεν μπαίνουμε στην αιώνια ζωή, και χωρίς την αιώνια ζωή δεν έχει κανένα νόημα τούτη η ζωή». Ο κόσμος είναι μία μήτρα κι ο θάνατος ένα νέο Πάσχα.

Δεν θεολόγησε από καθέδρα. Δεν διατύπωσε συστήματα, ούτε αξίωσε ρόλο στη δημόσια σφαίρα. Ο Βασίλειος λειτούργησε ως εκκεντρικός της Ορθοδοξίας. Η γλώσσα του ήταν βαθιά πατερική και ταυτόχρονα ρηζικέλευθη. Δεν μιλούσε για την Ορθοδοξία, αλλά την άφηνε να εκφράζεται μες από πρόσωπα και αφηγήσεις. Δεν την υπερασπιζόταν ως δόγμα αλλά την ζούσε ως αναμονή — όπως το βλέμμα της αιμορροούσης ή η σιωπή του ληστή.

Στην εποχή της ορθοδοξολογίας και της ταυτοτικής μισαλλοδοξίας, ο Βασίλειος μίλησε για τη φιλοξενία του Θεού, για την ευρύχωρη αγάπη που χωρά και τους αβάπτιστους, και τους πλανημένους και τους «μακριά». «Ποιοι είναι μέσα στην Εκκλησία και ποιοι έξω, είναι θέμα άλλου να το κρίνεις», έλεγε. Αντιλαμβανόταν την Εκκλησία όχι ως σύνορο αλλά ως αναμονή· όχι ως κλειστό σώμα αλλά ως μήτρα. Εκεί όπου «ο Χριστός είναι η οδός, και η αλήθεια, και η ζωή μέχρι τέλους».

Ο θάνατός του, λοιπόν, δεν είναι τέλος. Είναι η εκπλήρωση αυτής της διαρκούς πορείας. Είναι το σημείο όπου το «Πάσχα αιώνιο» γίνεται εμπειρία, και η έκπληξη του φωτός γίνεται κατοίκηση. Η ζωή του υπήρξε ένα Πάσχα δίχως Ανάσταση θορυβώδη, ένα Πάσχα εν σιωπή. Και τώρα, εν σιγή, επιστρέφει εκεί όπου ο λόγος παύει και το φως αρχίζει.

Ας επαναλάβουμε με σεβασμό, όχι για να πούμε το δικό μας, αλλά για να σιγήσει εντός μας κάθε έπαρση:

«Έγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ».

Και ας μείνει η καρδιά μας, για λίγο, Παράδεισος.

Ανάρτηση στο facebook

Ανάρτηση Μάρως Βαμβουνάκη

Πριν χρόνια, ο τότε εκδότης μου Δημήτρης Μαυρόπουλος του *Δόμου*, μου διηγήθηκε εκείνο που του είπε ο π. Βασίλειος Γοντικάκης. Ότι είχε επισκεφθεί ένα μεγάλο χωριό της Κρήτης όπου έγινε μια πολύωρη ομιλία και συζήτηση στην οποία πήραν μέρος λόγιοι και ψυχολόγοι. Μίλησαν για τις δυσκολίες στις σχέσεις, για τα πάθη, τα αδιέξοδα και τις ψυχικές ασθένειες, για τα διαζύγια και τα τόσα κοινωνικά προβλήματα.

Όταν τελείωσε η εκδήλωση και έφευγε ο κόσμος πλησίασε τον πατέρα Γοντικάκη μια σκυφτή μαυροφορεμένη γριούλα και με γλυκιά έκφραση του είπε σα να απορούσε:

- Εγώ πάντως παιδάκι μου σε ούλη μου τη ζωή δε συνάντησα κακό άνθρωπο!...

Έτσι είναι πάντα! Κατά κανόνα τείνεις να βλέπεις αυτό που είσαι. Οι κακοί όλους σχεδόν τους βρίσκουν κακούς, οι καλοί καλούς, και υπάρχουν κάποιοι φωτισμένοι που διαθέτουν την πανδύσκολη αρετή της διάκρισης.

Σπάζοντας τα κλείθρα της φθοράς

Συχνά σου κάνουν την ερώτηση: Τι γράφεις τώρα; Και δεν μπορείς να απαντήσεις γιατί δουλειά σου δεν είναι το γράψιμο αλλά το πλάσιμό σου από τα χέρια του Αόρατου. Το άλλους, για να χαρούν τη ζωή τους, να ανθίση το δέντρο τους, να δέσουν τον καρπό τους, να παίζουν σαν παιδιά. Να γίνουν πτώμα στο παιχνίδι. Να τους

γράψιμο είναι μια συνέπεια, όπως το αποτύπωμα που αφήνει ο γυμνοσάλιαγκας που σέρνεται στη γη. Το γράψιμο ξεκινά με τον δισταγμό του μικρού παιδιού. Προχωρεί στην άνεσι της διατυπώσεως. Για να φτάση στη σιωπή που ερμηνεύει τα άρρητα. Ο αγώνας είναι να πη ο άνθρωπος, όσο γίνεται, με πιο λίγα τα πολλά και στο τέλος να τα πη όλα με το τίποτε. Κατορθώνεις τα δύσκολα, όταν δεν παίρνεις εσύ την απόφασι για το ποιο δρόμο θα πάρη η δημιουργία και η ζωή σου αλλά Αυτός που είναι η ζωή σου. Δεν ησυχάζεις, για να μπορής να γράφης. Πιο πολύ κάποτε ησυχάζεις γι' αυτά που έγραψες, όπως ένα πουλί επωάζει τα αυγά που γέννησε, για να ελευθερωθή η ζωή που κρύβεται μέσα τους. Το αληθινό γράψιμο έρχεται μόνο του, όπως πρασινίζει το χωράφι την άνοιξι και γλυκαίνει το σταφύλι το καλοκαίρι. Άφησέ τα όλα να κυλήσουν ελεύθερα μέσα στο κλίμα της ζωής.

[...]

Βρίσκεις τα πάντα προσφέροντάς τα στους

πάρη ο ύπνος, χωρίς να το καταλάβουν. Να ξυπνήσουν ανανεωμένοι. Να συνεχίσουν τον αγώνα. Να βρίσκουν τα πολλά στα λίγα και το παν στο τίποτε, που είναι γεμάτο αγαλλίασι προσφερόμενο στον Ένα προς τον οποίο όλοι πορευόμαστε και εκείνος είναι ο πάντοτε ερχόμενος.

Πάντα λάμπει η χαρά της αφίξεως και η συγκίνησι της αναχωρίσεως. Διά της απωλείας βρίσκομε. Και διά της ευρέσεως παίρνομε δύναμι για νέα πορεία. Να μπορέσωμε όλοι εν αγάπη και ελευθερία να απολαύσωμε τον προσφερόμενο Παράδεισο της Θείας Λειτουργίας όπου ο εις και μόνος Αρχιερέυς είναι ο προσφέρων και προσφερόμενος.

Σπάει τα κλείθρα της φθοράς και τις πόρτες της φυλακής. Σταματά τον φαύλο κύκλο οδόντα αντί οδόντος. Εισάγει την καινή πολιτεία της αγάπης και της θεώσεως.

Αποτυπώματα
+ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΣ Ι.Μ. ΙΒΗΡΩΝ

Συναξάριον

22α
Σεπτεμβρίου

Τη αυτή ημέρα μνήμη
του Αγίου Μάρτυρος
Φωκά του κηπουρού,
ξίφει τελειωθέντος.

Ἦδει χάριν σοι σου χάριν θνήσκων
Λόγε,
Φωκάς ο Μάρτυς τω διά ξίφους τέλει.

Και ούτος ο Άγιος ήτον από την πόλιν Σινώπην. Η τέχνη αυτού ήτον η εργασία της γης. Έχων γαρ ένα κηπείον, ήγουν κήπον μικρόν πολλά, κατεγίνετο εις αυτόν, και ό,τι κέρδος εύγανεν από αυτόν, το είχε κοινόν με τους πτωχούς: ήγουν και αυτός και οι προς αυτόν ερχόμενοι πτωχοί εκυβερνούντο από τον κήπον του. Ου μόνον δε αυτόν τον αισθητόν κήπον εκαλλιέργει ο ασίδιμος, αλλά και τον νοητόν της ψυχής. Διά τούτο και δεν εδυνήθη να κρυφθή από τους ανθρώπους, πως ήτον γνήσιος δούλος του Χριστού. Όθεν μηνύεται ως τοιούτος εις τον άρχοντα της Σινώπης όπου ήτον Έλλην. Ο οποίος παρευθύς έστειλε στρατιώτας διά να τον φονεύσουν. Εκείνοι δε απεληθόντες, έμειναν εις το οσπήτιον του παρ' αυτών ζητουμένου Φωκά, χωρίς να ηξεύρουν. Ο δε Άγιος δεξιωσάμενος αυτούς και αναπαύσας κατά την δύναμίν του, τους ηρώτα, ποίοι είναι. Και διά ποίαν αιτίαν ήλθον εις την Σινώπην. Οι δε στρατιώται εφανέρωσαν εις αυτόν την υπόθεσιν, ότι ζητούν τον Φωκάν διά να τον αποκεφαλίσουν.

Τούτο ως ήκουσεν ο του Κυρίου θεράπων, ευθύς ετοίμασε τον τάφον του. Και ούτως εφανέρωσεν εις τους στρατιώτας, ότι αυτός είναι εκείνος όπου ζητούν. Οι δε στρατιώται τούτο ακούσαντες έξαφνα, επληγώθησαν την καρδίαν από την λύπην τους, ωσάν όπου ενθυμούντο την λαμπράν φιλοξενίαν και δεξιωσιν, όπου έδειξεν εις αυτούς ο Άγιος. Όθεν δεν ήθελον κατ' ουδένα τρόπον να θανατώσουν αυτόν κατά την προσταγήν όπου είχαν. Έλεγον δε εις τον Μάρτυρα, ότι έχουσιν εύλογον απολογίαν διά να ειπούν εις τον άρχοντα, ότι εκοπίασαν μεν πολλά και ηρέυνησαν, αλλά δεν εδυνήθησαν να εύρουν τον ζητούμενον. Επειδή δε ο Άγιος παρεκάλεσεν αυτούς διά να τον θανατώσουν, τούτου χάριν έκοψαν την αγίαν του κεφαλήν. Και ούτως επροσφέρθη κεχαρισμένη θυσία εις τον Θεόν, και ευάρεστος.

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ
Συναξαριστής
των δώδεκα
μηνών του ενιαυτού,
Εκδόσεις Δόμος,
2005

Τὰ πάντα εἶναι γεμᾶτα φῶς

Ἐπικήδειος στὸν μακαριστὸ Γέροντα Βασίλειο Ἰβηρίτη

ὑπὸ τοῦ Καθηγουμένου Ἀρχιμ. Ναθαναήλ

Σεβαστέ μας Γέροντα,

Πάντα σᾶς ἄρεσε τὸ δοξαστικὸ τοῦ ἑσπερινοῦ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου: Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ εὐλογημένον Σάββατον· αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα, ἐν ᾗ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰκονομίας, τῇ σαρκὶ σαββατίσας.

Σήμερα ἔχουμε τὸν δικό σας σαββατισμό, τὴν δική σας ἀνάπαυση καὶ τὴν κατάπαυση ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων. Κανονικὰ σεβόμενοι τὴν ἐπιθυμία σας δὲν ἔπρεπε νὰ ποῦμε τίποτα ἀλλὰ ἐν σιγῇ καὶ προσευχῇ νὰ παραδώσουμε στὴν γῇ τὸ σκῆνος σας καὶ νὰ σᾶς προπέμψουμε στὴν αἰωνιότητα. Κάνοντας ὁμῶς ὑπακοὴ σὲ ἀγαπητοὺς ἀδελφούς, θὰ τολμήσω νὰ ψελλίσω μερικὰ ἄτεχνα λόγια.

Γράφατε στὰ Ἀποτυπώματα:

Ὅταν ἦλθαμε στὴν Ἰβήρων ποὺ γινόταν κοινόβιο, μὲ εἶδε κάποιος στὰ ἔργα τῆς Μονῆς καὶ μοῦ εἶπε: θὰ ἦταν καλὸ νὰ ἦσουν νεώτερος, γιὰ νὰ μποροῦσες νὰ τέλειωνες τὸ ἔργο. Μέσα μου ἀντήχησε μιὰ ἀπάντησι: Ὁ ἄνθρωπος δὲν γερνᾷ, οὔτε φεύγει. Οἱ ἄλλοι ποὺ ἀκολουθοῦν εἶναι ὁ ἀληθινὸς ἐαυτός του.

Ἀλλοίμονο ἂν ἡ ζωὴ καὶ οἱ φιλοδοξίες τοῦ ἀνθρώπου ἄρχιζαν καὶ τέλειωναν μέσα στὸν χρόνο τοῦ παρερχόμενου βίου του.

Στὴν Ἐκκλησία καταργήθηκε ὁ θάνατος καὶ ζῇ ἡ κοινωνία τῶν Ἁγίων. Λειτουργεῖ ἡ λογικὴ: «χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου». Καὶ ἀρχίζω τὴ ζωὴ μου ὅταν τελειώνω.

Κάθε μιὰ δυσκολία σὲ βοηθᾷ, καὶ κάθε εὐλογία σὲ τρέφει. . .

Τὰ μεγάλα ποὺ ποθήσαμε καὶ τὰ ἀνέκφραστα ποὺ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη ὑπάρχουν καὶ λάμπουν ὀλοφώτεινα, τώρα ποὺ τὰ φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα περνοῦν καὶ φεύγουν.

Ἡ Ἰθάκη πρὸς τὴν ὁποία πορευόμαστε εἶναι χῶρος ἀλήκτου χαρᾶς καὶ εὐρυχωρίας...

Ὅλα συλλειτουργοῦν μέσα σὲ φῶς ἀνέσπερο καὶ σὲ χαρὰ ἀνέκφραστη...

Στὴν ἀρχή, ὁ κόπος καὶ ὁ ἀγώνας τῆς ζωῆς καὶ τῆς δημιουργίας. Στὸ τέλος, ἡ εἰρήνη τῆς καταπαύσεως καὶ ἡ χαρὰ τῆς συγκομιδῆς.

Μέσα σ' αὐτὲς τὶς γραμμὲς σκιαγραφεῖται ἡ ζωὴ, ὁ ἀγώνας σας καὶ τὸ τέλος σας. Ποτὲ δὲν θελήσατε τὴν προβολὴ καὶ τὴν ἐπαινο. Συχνὰ λέγατε τὸ ἀληθινὸ τιμᾶται περιφρονούμενο, καὶ δὲν ὑπάρχει πουθενά, οὔτε στὴν Σταυρονικήτα οὔτε στὴν Ἰβήρων, σὲ καμιὰ ἐπιγραφή τὸ ὄνομά σας.

Ἀναπαυόσασταν μὲ αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Πατρὸς Πορφυρίου νὰ φύγω, νὰ χαθῶ, νὰ μὴν ὑπάρχω. Ἀναπαυόσασταν μὲ τοὺς χαμένους καὶ ἐξουθενημένους καὶ αὐτοὶ κοντὰ σας ἔβρισκαν τὴν παρηγοριά, τὴν ἀνάπαυση, τὴν προστασία.

Πολλὲς φορὲς ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ εὐεργετήσατε καὶ ἐμπιστευθήκατε δεχθήκατε μεγάλες δοκιμασίες ἀλλὰ ἐσεῖς ἤσασταν

σὰν τὸν Ἄθωνα ποὺ τὸν χτυποῦν οἱ κερανοὶ καὶ οἱ καταιγίδες καὶ αὐτὸς μένει ἀτάραχος, γιὰτὶ ἤσασταν πάντα παραδομένος στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Συνέχεια λέγατε ὅτι *Εἶναι ἀνάμεσά μας ὁ ἄνω τῶ*

Πατρὶ συγκαθήμενος καὶ ὧδε ἡμῖν ἀοράτως συνών. Μᾶς βλέπει, μᾶς παρακολουθεῖ ἀοράτως καί, ὅταν Αὐτὸς κρίνει, ἐπεμβαίνει σωστικά. Συνέχεια λέγατε *Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν*.

Λύνατε ἅλута προβλήματα καὶ ἤσασταν ἀνυποχώρητος σὲ θέματα ποὺ ἔθιγαν τὰ ἀπ' αἰώνων κεκτημένα προνόμια τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Κάποτε μοῦ λέγατε σὲ δύσκολα θέματα τῆς Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως: *πᾶτε καὶ θὰ μιλήσουν οἱ πεθαμένοι, ἡ αἰὲ ζῶσα παράδοση τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ποὺ μεταδίδεται ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ*. Εἶχατε ἓνα φοβερὸ δυναμισμό μέχρι τέλους καὶ πολλὰς φορὲς ἐμφανιζόσασταν ἐκρηκτικὸς καὶ ταυτόχρονα ἤσασταν εὐαίσθητος μὲ ψυχὴ μικροῦ παιδιοῦ. Ὅταν νοιώθατε ὅτι κάποιον στεναχωρήσατε, δὲν διστάζατε νὰ πῆτε εὐλόγησον καὶ νὰ βάλετε μετάνοια.

Οἱ λόγοι σας στὰ πανεπιστήμια σαγήνευαν τοὺς φοιτητές, γιὰτὶ μιλούσατε τὴ γλῶσσα τους καὶ γαληνεύατε τὶς ταραγμένες ψυχές τους.

Τὰ συγγράμματά σας, σταγμένο αἷμα ὅπως λέγατε, ἄφηναν βάλσαμο στὶς ψυχὲς τῶν πονεμένων ἀνθρώπων.

Μοχθήσατε τόσο στὴ Μονὴ Σταυρονικήτα, ὅσο καὶ στὴν Ἰβήρων, ὅταν ἀναλάβατε ἡγούμενος, γιὰ τὴν κτηριακὴ ἀνακαίνιση τῶν Μονῶν, προσέχοντας καὶ τὴ λεπτομέρεια, σεβόμενος τὴν παράδοση καὶ συνδυάζοντας τὴν ἀρχοντιὰ μὲ τὴν ἀπλότητα, λέγοντας ὅτι *καὶ τὸ κτίσιμο εἶναι θεολογία*. Καὶ σήμερα αἰσθανόμαστε ὅτι ἄλλοι κεκοπιάκασι καὶ εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθαμεν (πρβλ. Ἰω. 4, 38). Τὸ πιὸ μεγάλο ποὺ κάνατε, ποὺ πολλοὺς συγκίνησε καὶ πολλοὺς ἔκρινε, ἦταν ἡ ἀπόφασή σας νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ τὴν ἡγουμενεία, ὄντας ἀκμαιότατος, 70 ἐτῶν, πρὶν ἀπὸ ἀκριβῶς 20 χρόνια. Ἀποσυρθήκατε στὴν ἡσυχία δεκαῆξι χρόνια μόνος στὸ βουνό. >>

Τὰ πάντα εἶναι γεμᾶτα φῶς

>> Καὶ τὰ τελευταῖα τέσσερα στὸ Μοναστήρι. Καὶ μᾶς λέγατε: *τώρα εἶμαι καλόγερος καὶ τὸ ἀπολαμβάνω καὶ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων πὸν μὲ ἀφήσατε νὰ ἀποσυρθῶ. Εἶναι αὐτὸ πὸν γράψατε: Ὁ ἄνθρωπος δὲν γερνᾷ, οὔτε φεύγει. Οἱ ἄλλοι πὸν ἀκολουθοῦν εἶναι ὁ ἀληθινὸς ἐαυτός του.*

Σεβαστέ μας Γέροντα, σᾶς εὐχαριστοῦμε γιατί μᾶς κείρατε μοναχούς, μᾶς σεβαστήκατε, μᾶς στηρίζατε σὲ καιροὺς δοκιμασιῶν καί, χρησιμοποιώντας πότε τὴν αὐστηρότητα, πότε τὴν ἐπιείκεια καὶ τὴν οἰκονομία, μᾶς ὁδηγήσατε στὴν μοναχικὴ ζωή. Μᾶς προσφέρατε στὴν Ἐκκλησία. Συνέχεια λέγατε ὅτι *ἕνας γέροντας προσφέρει τὸν ὑποτακτικὸν στὴν Ἀγία Τράπεζα καὶ ὅχι στὴ δική του ἀρετή, σοφία, αὐθεντία. Τὸν προσφέρει στὸ ἅγιο θυσιαστήριον καὶ σὲ ἁγία συνοδεία, ἢ ὁποία εἶναι ἁγία, γιατί ἔχει ἐναποθέσει σὲ αὐτὸ τὸ ἅγιο θυσιαστήριον ὅλη τὴν τὴν ζωή, τὰ σχέδια καὶ τὴν ἐλπίδα.*

Εἶχατε ἕνα πνεῦμα ἐλευθερίας καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο πὸν αὐτὸ σὲ δέσμευε καὶ σὲ ἔριχνε στὸ φιλότιμο.

Ζητοῦμε συγγνώμη ἂν σᾶς στεναχωρήσαμε ἢ μυστικὰ ἴσως, σὰν ἄνθρωποι, γογγύσαμε. Ὅμως ἤσασταν ὁ γέροντάς μας, ὁ πατέρας μας, πὸν κάτω ἀπὸ τὸ ἐπιτραχήλιό σας βρίσκαμε τὴν ἄφεση, τὴν ἀνάπαυση καὶ τὴν εἰρήνη τῶν λογισμῶν, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι ἄνθρωποι. Ἡ παρουσία σας καὶ ἡ σκιά σας ἦταν γιὰ μᾶς ἀσφάλεια καὶ στήριγμα. Τώρα πὸν φύγατε σωματικά, ἴσως σᾶς γνωρίζουμε ἀκόμα καλύτερα.

Προαισθανόμενος τὴν κοίμησή σας ζητήσατε καὶ μεταλάβετε συγκινημένος, ἀνοίγοντας τὰ χέρια σας ἀπὸ χαρὰ σὰν μικρὸ παιδί, Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου. Καὶ ἐτοιμασθήκατε ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρα γιὰ τὴν ἐξοδο, δηλαδή γιὰ τὴν εἴσοδό σας εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, καὶ λέγατε *προγεύομαι τῆς τελικῆς μεγάλης πανηγύρεως τῆς ἐξόδου μου καὶ τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας καὶ ταφῆς μου στὸ Ἰβήρων. Μιλοῦσατε γιὰ τὴν αἰωνιότητα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶμαι καταδικασμένος νὰ ζῶ στὸν παράδεισο καὶ γιατί νὰ τὸ ἀξίζω ἐγὼ αὐτό. Ὁ παράδεισος εἶναι τὸ πιὸ γλυκὸ πράγμα. Ἐὰν ζῆς μὲ τὸν Χριστό, θὰ ζήσης στὸν Παράδεισο. Τὰ πάντα εἶναι γεμᾶτα φῶς. Τὸ Α εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ τὸ Ω ὁ*

κατηχητικὸς λόγος τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Καὶ ἄλλα πολλά.

Οἱ ἱατροὶ καὶ οἱ νοσηλευτὲς τῆς ΜΕΘ ἔλεγαν πόσο βοηθήθηκαν καὶ ἀλλοιώθηκαν ἐσωτερικὰ μὲ τὴν ἐκεῖ παρουσία σας τρεῖς ἐβδομάδες.

Ἡ Παναγία ἢ Πορταΐτισσα σᾶς πῆρε κοντά της γιὰ νὰ ψάλλετε μαζί μὲ τοὺς ἀπ' αἰῶνος κεκοιμημένους αὐτὸ πὸν πάντα σᾶς ἄρεσε: *Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε, τὴν μόνην Θεοτόκον. Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι ἐν σοί, Παρθένε Ἀχραντε· παρθενεύει γὰρ τόκος καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος.* (Κοιμήσεως Θεοτόκου, εἰρμὸς θ' ὥδης)

Εὐχαριστοῦμε τὸν ἐκπρόσωπο τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἡμῶν κ. κ. Βαρθολομαίου, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σύμης. Παρακαλοῦμε νὰ διαβιβάσετε στὸν Παναγιώτατο τὶς εὐχαριστίες, τὸν υἱικὸ μας σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη. Οἱ εὐχὲς τοῦ εἶναι βάλσαμο στὶς ψυχὲς μας.

Εὐχαριστοῦμε τοὺς ἁγίους ἀρχιερεῖς, τοὺς ἁγίους Καθηγουμένους καὶ ὅλους τοὺς πατέρες καὶ ἀδελφοὺς πὸν ἤλθατε νὰ συμπροσευχηθῆτε γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς τοῦ γέροντος.

Τελειῶνω μὲ αὐτοὺς τοὺς λόγους πὸν ἐσεῖς πρὶν πενήντα ἕνα χρόνια τελειώσατε τὴν εἰσήγησή σας *Ἡ ὑπέρβαση τοῦ θανάτου στὴ μοναχικὴ ζωή:*

Μποροῦμε τώρα νὰ τελειώσωμε ἐνθουμούμενοι τὸν παρήγορο λόγο τοῦ Προφήτη Ἡσαΐου: «Τάδε λέγει Κύριος· μακάριος ὃς ἔχει ἐν Σιών σπέρμα καὶ οἰκείους ἐν Ἱερουσαλήμ». Καὶ μεῖς ὅλοι μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι εἴμαστε μακάριοι γιατί ἔχομε στὴ Σιών τῆς Ὁρθοδοξίας (τὸ Ἅγιον Ὅρος) τὸ σπέρμα τῶν ἁγίων ἀσκητῶν. Καὶ στὴν Ἄνω Ἱερουσαλήμ ἔχομε τόσους οἰκείους. Αὐτοὶ ζοῦν γιὰ μᾶς καὶ ἀποτελοῦν τὸ φῶς καὶ τὴν ἐλπίδα γιὰ τὴν παροῦσα καὶ τὴ μέλλουσα ζωὴ μας.

Σεβαστέ μας Γέροντα, πιστεύουμε ὅτι ἀπὸ σήμερα μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς οἰκείους ἔχομε καὶ ἐμεῖς ἐσᾶς φῶς, στήριγμα καὶ ἐλπίδα στὴ συνέχεια τῆς μοναχικῆς μας ζωῆς.

Καλὸ παράδεισο. Τὴν εὐχή σας.

π. Βασίλειος Γοντικᾶκης +17.9.2025

«υπάρχει ἕνα κάλλος που καταργεῖ τὸν θάνατο»

Γιὰ τὸν Γέροντα Βασίλειο ἄλλοι πρέπει νὰ γράψουν. Πως τὸν ἐζησαν, πως κάθισαν κοντά του ζωὲς ολόκληρες καὶ πήραν καρπούς. Αντίδωρα σμικρά λάβαμε καὶ θαυμάσαμε.

Μία φορά κοντά στὴν Πορταΐτισσα τὴν ευχή του· καὶ στὴν 15η Διεθνή Ἐκθεση Βιβλίου στὴν Θεσσαλονίκη ἡμασταν μαζί, στους ομιλητές, γιορτάζοντας τὸν εὐχυμο ΔΟΜΟ.

Τὸν πρωτογνώρισα διαβάζοντας Γιανναρά. Τὴν μεγάλη πηγή. Νὰ ἡμασταν τότε εἴκοσι ετῶν; Ἐψαξα τὰ βιβλία, τις κασετούλες με τις ομιλίες στα ἀμφιθέατρα τῶν Σχολῶν. Τὸ ΕΙΣΟΔΙΚΟΝ θυμάμαι τὸ βρήκα σὲ βιβλιοπωλεῖο, κάτω ἀπὸ τὰ Μετέωρα, εἶχε σταματήσει γιὰ λίγο τὸ ΚΤΕΛ Γρεβενῶν.

Καὶ τὰ ἄλλα. Σιγὰ σιγὰ.

Νὰ ἀπορεῖς με τὰ ἐλληνικά του, τὴν ορμὴ τοῦ λόγου, τὸ πέταγμα. (Εκεῖνο τὸ ἀρθρο πάλι, στὸ «Πρωτάτον» γιὰ τὴν ζωὴ στὴν Σκήτη τῆς Ἰβήρων, τι φανέρωση! Σαν νὰ φυσᾷ τὸ αεράκι καὶ νὰ σκορπίζει ἀπορίες καὶ θλίψεις).

Πνευματικὴ λεβεντιά, αγέρωχος ἄνθρωπος, ὁργωμένος ἀπὸ τὸ Εὐ-

αγγέλιο.

Ἐνα βλέμμα νὰ κουβαλᾷ τὸν Ἄθωνα καὶ νὰ διδάσκει ὅχι με χαρτιά, ἀλλὰ ζώντας.

Τὴν ευχή του νὰ ἔχομε.

Αντώνης Ν. Παπαβασιλείου

Αγιορειτικὴ Φωτοθήκη

Γέροντας Βασίλειος Γοντικάκης

Ο π. Βασίλειος γεννήθηκε στις 8.2.1936 στο Ήράκλειο της Κρήτης, ο δεύτερος από τα όχτω παιδιά του μαθηματικού και διευθυντή του εκπαιδευτηρίου «Κοραΐς» Κωνσταντίνου Γοντικάκη. Η μητέρα του Χρυσή ήταν μικρασιάτισσα. Σπούδασε θεολογία στην Αθήνα. Συνδέθηκε με την αδελφότητα «Ζωή» από τα μαθητικά του χρόνια κι έγινε δόκιμο μέλος της. Αποχώρησε όμως από αυτήν λίγο μετά την αποφοίτησή του, έπηρεασμένος από τον Δημήτριο Κουτρομπή ο οποίος τον μύησε στην πατερική και λειτουργική θεολογία της Έκκλησίας μας. Οί υπόλοιποι μαθητές του Κουτρομπή που έφυγαν κι αυτοί από τη «Ζωή» είναι οί Αναστάσιος Γιαννουλάτος (ό μετέπειτα αρχιεπίσκοπος Αλβανίας), π. Ευσέβιος Βίττης, π. Γρηγόριος Χατζηεμμανουήλ (του κουτλουμουσιανού Κελλίου του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου), Χρήστος Γιανναράς και Παναγιώτης Νέλλας.

Σε μιαν επίσκεψή του στο Άγιον Όρος ως τεταρτοετής φοιτητής το 1958 γνώρισε τον όσιο Παΐσιο, με τον όποιο άρχισε να αλληλογραφεί, κι από τότε αγάπησε τον Άθω. Μετά τη στρατιωτική θητεία του, έκαρη μικρόσχημος μοναχός στην Ίερά Μονή Αγίου Γεωργίου Έπανωσήφη και χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος από τον αρχιεπίσκοπο Κρήτης Ευγένιο το 1961. Αφού δίδαξε στη Μέση Εκπαίδευση για ένα χρόνο, το 1962 πήγε στο Παρίσι για μεταπτυχιακές σπουδές στον άγιο Σέργιο αλλά και στη Θεολογική Σχολή της Λυών. (Παράλληλα διδάχτηκε και την άγιογραφία από τον Λεωνίδα Ουσπένσκι.) Δεν ολοκλήρωσε όμως τη διδακτορική διατριβή του, γιατί τον κατέφλεγε ο πόθος της αναχωρήσεως. Αφού υπηρέτησε ένα έξάμηνο στις Βρυξέλλες ως έφημέριος, το 1965 ήρθε στο Άγιον Όρος, στην ιβηριτική Σκήτη του Τιμίου Προδρόμου, στην Καλύβη των Όσιομαρτύρων Ιακώβου, Διονυσίου και Ιακώβου, για να μονάσει κοντά στον όσιο Παΐσιο, όποιος από το 1964 ασκήτευσε σ' ένα καλυβάκι που είχε φτιάξει δίπλα στο Παλαιό Κυριακό της Σκήτης. Επορίζετο τα προς το ζην από την άγιογραφία. Από το 1966 ασκήτευε μαζί του κι ό π. Γρηγόριος Χατζηεμμανουήλ. Το 1968 ή Ίερά Κοινότητα του Αγίου Όρους κάλεσε τον όσιο Παΐσιο να επανδρώσει την τότε ιδιόρρυθμη Ίερά Μονή Σταυρονικήτα που είχε μείνει με τρεις μοναχούς κι ήταν μισοερειπωμένη. Αυτός πήρε μαζί του τους ππ. Βασίλειο, Γρηγόριο και κάποιους άλλους, έκλειρε τον π. Βασίλειο μεγάλοςχημο κι εγκαταστάθηκαν εκεί, με τον π. Βασίλειο ήγούμενο του νέου κοινοβίου. Η αδελφότητα αυξήθηκε γρήγορα σ' αυτήν τη φτωχή και μικρή μονή, κι ό π. Βασίλειος αναλώθηκε στην αναστήλωσή της, έξευρίσκοντας χρήματα από διάφορες πηγές και καταβάλλοντας προσωπική εργασία μαζί με τους ύποτακτικούς του. Αυτή ήταν και ή αρχή της σύγχρονης μας αναγεννήσεως του Αγίου Όρους, έφ' όσον μετά την κοινοβιοποίηση της Σταυρονικήτα μετατράπηκαν σε κοινόβια και οί υπόλοιπες έπτά ιδιόρρυθμες μονές, ενώ άλλες μονές επανδρώθηκαν με νέες συνοδείες. Η Μονή Σταυρονικήτα έγινε πόλος έλξεως για πλήθος νέων και διανοούμενων, καθώς ό π. Βασίλειος παρουσίαζε την Όρθόδοξη Έκκλησία και τη θεολογία της μ' ένα ζωντανό και θελκτικό τρόπο, χωρίς τις άγκυλώσεις με τις όποιες την είχαν συνδέσει μέχρι τότε. Τις δεκαετίες 1980 και 1990 ήταν ή γνωστότερη άγιορείτικη φωνή προς τον έξω κόσμο κι έκανε δεκάδες όμιλίες σε πολυπληθή ακροατήρια, κυρίως φοιτητών και νέων.

Το 1990 ανέλαβε τη μέχρι τότε ιδιόρρυθμη μεγάλη Μονή Ίβήρων, στην όποια εγκαθιδρύθηκε ως ήγούμενος από τον τότε μητροπολίτη Φιλαδελφείας, τον σημερινό Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο, στην πανήγυρή της, στις 15/28 Αυγούστου. Και εκεί επιδόθηκε με

ζήλο στην αναστήλωση και την αναδιοργάνωση της μοναστικής ζωής της, αλλά και στην έκδοση πολλών βιβλίων που προβάλλουν την πνευματική και πολιτιστική κληρονομιά της, με τη συνεργασία κορυφαίων έπιστημόνων και καλλιτεχνών. Το 2005 παραιτήθηκε από την ήγουμενία, παραδίδοντας τη σκυτάλη στον π. Ναθαναήλ. Συνέχισε όμως να μετέχει στη ζωή της αδελφότητας με τις συμβουλές που πήγαζαν από την πλούσια πνευματική έμπειρία και τις γνώσεις του. Σε μιαν άλλη πανήγυρη, τη φετινή, έπαθε ένα ατύχημα, χειρουργήθηκε, αλλά δεν άντεξε στις μετεγχειριστικές επιπλοκές και έκοιμήθη έν Κυρίω στις 17 Σεπτεμβρίου 2025 το πρωί, έμπλεως χαράς και θείου φωτός.

Έπειδή το είναι του είχε έμβαπτισθεί στην κολυμβήθρα του άγιορείτικού μοναχισμού, άρνήθηκε δύο φορές να χειροτονηθεί έπίσκοπος και να διαποιμάνει είτε τη μητρόπολη Κισσάμου και Σελίνου, είτε τη Λέρου και Καλύμνου. Έχοντας μέριμνα για τον Ίερό Τόπο, πρωτοστάτησε σε πολλές παρεμβάσεις της άγιορείτικης πολιτείας στη ζωή του Γένους μας, εργαζόμενος παράλληλα και για την έξεύρεση πόρων για την αναστήλωση των άγιορείτικών καθιδρυμάτων. Λόγω δέ της άκραιφνούς έκκλησιαστικής συνειδήσεώς του, βοήθησε το Οικουμενικό Πατριαρχείο με πολλούς και ποικίλους τρόπους, ώστε ή λαμπάδα του Φαναρίου να έξακολουθεί να φωτίζει ακοίμητα το Γένος μας και την Οικουμένη, και δεν είχε ποτέ όχι όταν αυτό ζήτησε τη βοήθειά του.

Σημάδεψε και την όρθόδοξη θεολογία με τις όμιλίες και τα βιβλία του (κυρίως με το πρώτο, το Είσοδικόν) παρουσιάζοντάς την ως βίωμα που έρχεται μετά από πολλόν άσκητικό άγώνα και δια της μετοχής στα μυστήρια, τη λατρεία και την ύμνογραφία της Έκκλησίας μας. Προέβαλλε τους άγιους Πατέρες, ιδιαίτερα τον άββα Ίσαάκ τον Σύρο (ή Μονή Ίβήρων έφερε εις πέρας την κριτική έκδοση των έργων του) και έπесήμανε τη σχέση τους με μεγάλους φιλοσόφους και καλλιτέχνες, όπως τον Ήράκλειτο και τον Ντοστογιέφσκι, τους όποιους υπεραγαπούσε. Έτσι, έριξε γέφυρες προς πολλά ανήσυχα πνεύματα της έποχής μας τα όποια συνδέθηκαν μαζί του.

Τα βιβλία του (όλα, έκτος από δύο, σε περισσότερες από μία εκδόσεις):

Είσοδικόν. Στοιχεία λειτουργικής βιώσεως του μυστηρίου της ένότητος μέσα στην Όρθόδοξη Έκκλησία

Θεολογικό σχόλιο στις τοιχογραφίες της Ίερας Μονής Σταυρονικήτα

Η παραβολή του άσώτου υιού

Το Άγιον Όρος και ή παιδεία του Γένους μας

Άββας Ίσαάκ ό Σύρος. Ένα πλησίασμα στον κόσμο του

Κάλλος και ήσυχία στην άγιορείτική πολιτεία

Λειτουργικός τρόπος

Φώς Χριστού φαίνει πᾶσι

Το κάλλος θα σώση τον κόσμο

Η υγεία που νικά τον θάνατο

Απολυτίκιον. Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός

Ο Βασιλεὺς τῆς Δόξης

Εξ άφορμῆς τῆς Μεγάλης Συνόδου τῆς Όρθοδόξου Έκκλησίας

Η Μεγάλη Ίδέα ένός μικροῦ λαοῦ

Αποτυπώματα

Ήράκλειτος. Κλέος άέναον θνητῶν.

Τὴν εὐχή του να 'χουμε.

Γέροντας Βασίλειος (Γοντικάκης) Ιβηρίτης, Απέσβετο και θείον πυρ;

Στέλιος Κούκος

Μια πρώτη κατάθεση σεβασμού, ευγνωμοσύνης, αγάπης

Ας αρχίσουμε με δικά του λόγια:

«Μπορούμε να πούμε πολλά ή και τίποτα».

«Το Άγιον Όρος μιλά με τη σιωπή του».

«Ήθελα να σας πω, πως είσατε όλοι Αγιορείτες».

Με την τελευταία φράση άρχισε μια ομιλία του ο πατήρ Βασίλειος, ηγούμενος τότε της Μονής Σταυρονικήτα Αγίου Όρους, (κατά κόσμον Γοντικάκης), στο αμφιθέατρο της Πολυτεχνικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Και μάλιστα, μπροστά σε ένα ετερόκλητο φοιτητικό ακροατήριο, αφού, όπως πάντα, στις ομιλίες του συμμετείχαν κυρίως φοιτητές από τους πιο συντηρητικούς μέχρι τους πιο ανήσυχους και ταραχώδεις, αλλά και εξωπανεπιστημιακοί όπως και μερικές από τις σημαντικότερες μορφές της τέχνης και της διανόησης.

Για παράδειγμα ο Νίκος Γαβριήλ Πεντζίκης στην Θεσσαλονίκη, ο Διονύσης Σαββόπουλος στην Αθήνα.

Αλλά και η ίδια η φράση του, το «είσατε όλοι Αγιορείτες» προκάλεσε, αμέσως, ιδιαίτερη εντύπωση στην αίθουσα!

Είχαν προηγηθεί λίγα δευτερόλεπτα αγιορειτικής σιωπής του ομιλητή, δηλαδή προσευχής, μετά την μικρή παρουσίαση που του έγινε.

Και μετά άρχισε τον υπέρ-λογο λόγο του που πάσχιζε, όχι να μας ξεσηκώσει, (δεν είχε ίδιον όφελος, δικήν πολιτευτή ή κομματάρχη), αλλά έμμεσα να μας... ξεκουνήσει. Να μας μεταφέρει σε έναν άλλο κόσμο περίλαμπρο, διαρκούς πνευματικής αίγλης, και με ρητά ρήματα να μας μεταφέρει με θεία, ποιητική και εκστατική έμπνευση τα άρρητα. Και όλο αυτό δεν ήταν ένα μείγμα συγκεκριμένων δόσεων προς τέρψη ή προς... έκσταση του ακροατηρίου, αλλά ο κόσμος του. Λόγος βαθύτατα πνευματικός, προσωπικός, έκφραση και έξαρση του εσωτερικού του στοιχείου, του κόσμου του. Της ευφροσύνης που κυριαρχούσε την γενναία πνευματικά ύπαρξή του! Του μεταμορφωμένου κόσμου του. Από αυτά που γεύτηκε, ψηλάφησε, γνώρισε – οίδε.

Και ο μοναδικός αυτός λόγος απευθυνόταν, κατά το πλείστον, σε νέους ανθρώπους. Εξάλλου, το νέο κρασί έπρεπε να μπει σε νέους ασκούς. Και όποιος αντέξει... Δεν ξέρω πόσο «αντεχόταν», γιατί θα έπρεπε να ενδώσεις και συ για να συμμετάσχεις προσωπικά στα πνευματικά τεκταινόμενα που προδιαγράφονταν ως όροι, τρόποι και τόποι ζωής αιώνιας.

Πέραν, φυσικά, από τις πρώτες εντυπώσεις οι οποίες ήταν πάντα άμεσα έντονες στις καρδιές και τις ψυχές των ανθρώπων!

Κεραυνοβόλες, θα έλεγα καλύτερα!

Σίγουρα όσοι ήθελαν συμβουλές επί τόπου, εντολές και λοιπές προτάσεις-λύσεις, συνταγές προς άμεση χρήση απογοητεύονταν. Οι απαντήσεις ήταν πέραν από τα προβλήματα σε έναν ευρύχωρο φωτεινό κόσμο στον οποίο μας προσκαλούσε, μας εισήγαγε. Εκεί δεν χωρούσαν λύσεις, αλλά μια τεράστια ευρυχωρία ζωής! Ένα διαρκές δόξα σοι ο Θεός!

Ουσιαστικά, απέναντι στην «πρόκληση» του εμπρηστικού «από άκτιστο φως» λόγο του θα έπρεπε και συ ο ίδιος να αναφλεχθείς. Αν δεν αναταραζόταν ολόκληρος ο δικός σου κόσμος, δεν είχες καμιά ελπίδα και κανένα δικαίωμα ή ευκαιρία μετοχής. Να έλθεις σε Θεία ευθυμία και αλλοίωση του είναι σου. Έστω, και τουλάχιστον, όσο κρατούσε αυτό το πάνυ λαμπρό ιερό σύμπόσιο!

Η μοναδική εκείνη σύναξη που δεν ήθελες να τελειώσει ποτέ! «Καλόν εστίν ημάς ώδε είναι»!

«Εσείς είσατε ευτυχισμένος»; τον ρώτησε ένας φοιτητής του Οικονομικού της Νομικής και ο Γέροντας δέχτηκε ευχάριστα την πρόκλησή του και, κάνοντας πως δεν άκουσε καλά τον ρώτησε ο ίδιος: «Αν είμαι μεθυ-

σμένος»;

Και πράγματι έπασχε μία Θεία μέθη, απ' αυτήν που έπασχαν όλοι οι Πατέρες της Εκκλησίας.

Και ο Αρχιμανδρίτης Βασίλειος είχε ήδη καταθέσει ως τεκμήριο της πατερικότητάς του το σπουδαίο βιβλίο του, το «Εισοδικόν». Αυτό το οποίο ο Νίκος Γαβριήλ Πεντζίκης είχε χαρακτηρίσει ως το καλύτερο θεολογικό βιβλίο που γράφτηκε μετά το 1821.

Ο Νίκος Γαβριήλ Πεντζίκης μετά την δεύτερη ομιλία του πατρός Βασιλείου -(τα δάκτυλα μου αρνούνται ή υπολοίπονται να γράψουν γι' αυτόν στο πληκτρολόγιο την λέξη «μακαριστού»)- για τον Άγιο Κοσμά τον Αιτωλό του είπε με έξαρση: «Δεν μιλούσες εσύ, αλλά ο Άγιος Κοσμάς»! Ήμουν δίπλα και σας το εμπίστεύομαι.

Η πρώτη ομιλία του Γέροντα που έγινε στο πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης είχε τίτλο, ο «Άγιος Κοσμάς και ο κόσμος» και επειδή είχε μεγάλη επιτυχία συνεχίστηκε και την επόμενη μέρα. Δεν έγινε ποτέ κάτι ανάλογο. Στην δεύτερη, λοιπόν, ομιλία παρευρέθηκε και ο μεγάλος Θεσσαλονικιός πνευματικός δάσκαλος.

Ο πατήρ Βασίλειος, ηγούμενος, τότε, της ταπεινής αγιορείτικης Μονής Σταυρονικήτα, την οποία μετέτρεψε σε πνευματικό φάρο της οικουμένης, όταν οι φοιτητές οι οποίοι τον επισκέφθηκαν για να τον προσκαλέσουν να μιλήσει στο πανεπιστήμιο του είπαν τον προτεινόμενο τίτλο της ομιλίας, ο ίδιος τους είπε, βάλτε ότι θέλετε! Εγώ θα μιλήσω με θέμα: «Ένας τρελός βγάζει το άχτι του». (Ίσως να μπήκε αμέσως στο νόημα της πορείας του Αγίου Κοσμά που βγήκε στο κήρυγμα, όπως έλεγε στις διδασχές του, για να σώσει και τους αδελφούς του).

Όπως και να έχει ο Γέροντας Βασίλειος ήταν εμπνευσμένος διά Χριστόν και εν πλήρη ευθυμία, σαλός που πάσκιζε να μας μεταδώσει τις θείες φλόγες του Μεταμορφωμένου και Αναστάντος Κυρίου.

Έτσι ένα Πάσχα, σε μια περίοδο που ο κόσμος προβληματιζόταν ιδιαίτερα έντονα για τον κίνδυνο πυρηνικού ολέθρου και αφανισμού, μετά την αναστάσιμη ακολουθία στην Ιερά Μονή Σταυρονικήτα μας είπε αυτά τα ορθόδοξα παράδοξα:

«Μας λένε ότι υπάρχει κίνδυνος πυρηνικού αφανισμού. Το φως της Αναστάσεως έχει καταστρέψει τα πάντα! Δεν μπορεί να υπάρξει μεγαλύτερη καταστροφή»!

Και αυτή η Λαμπροφόρος κοσμοχαλασιά του σύμπαντος η οποία ήδη έχει συμβεί ή έχει επιτευχθεί, γλύκανε και ανάστησε ακόμη περισσότερο τις άγονες και άτονες ψυχές μας!

Χαρά Θεού και επ-Ανάσταση μέσα μας!

Έμοιαζε η φράση του αυτή να ήταν μια με-Θει-στική απόδοση της Ανάστασης του Κυρίου από κάποιον που την βίωσε εν τη κλάσει του άρτου και εν τη πόσει του αίματος του Κυρίου στην οποία ο ίδιος προέστη. Όσο για το με-Θει-στική ήταν μια προσπάθεια συγχώνευσης του Θεία στην μέθη. Άλλωστε η δική του θεία μέθη ίσως να ξεπερνούσε την νηφάλιο μέθη και να οδηγούσε σε πολύ πιο εκστατικές πνευματικές καταστάσεις.

Όπως για παράδειγμα το βίωμα που μας μεταφέρει ο ίδιος από τον «πνευματικό του φιλόσοφο», τον Αββά Ισαάκ τον Σύρο, στο βιβλιαράκι που έγραψε, «Αββάς Ισαάκ ο Σύρος, Ένα πλησίασμα στον κόσμο του» (τι τρομερό βιβλίο, τι όμορφη εισαγωγή και παρουσίαση στον τρόπο της πνευματικής ζωής!).

Γράφει ο Αββάς Ισαάκ: «Πολλάκις, ότε ταύτα έγγραφον, υπελοίποντό μου οι δάκτυλοι επί τον χάρτην και ουχ υπέφερον κατέναντι της ηδονής της εμπιπτούσης εν τη καρδιά μου και τας αισθήσεις κατασιγαζούσης». (Υπελοίποντο= εξασθενούσαν, ατονούσαν, παρέλυαν).

Σε ένα άλλο σημείο του βιβλίου γράφει ο πατήρ Βασίλειος: «Όταν διαβάσης και τον αγαπήσης [τον Αββά Ισαάκ], σε κάνει να μην μπορείς να διαβάσης τίποτε άλλο».

Και λίγο πιο κάτω αναφέρει επίσης: «Δεν σου κάνει όρεξη να φας άλλη τροφή, όταν το στόμα σου γλυκανθή από τη γεύση και νοστιμάδα του ώριμου καρπού· του ουράνιου μάννα, που πλάστηκε από το υλικό της γης και ανέβηκε με τη ζύμη της μελλούσης Βασιλείας».

Πράγματι! Αυτήν ζημιά την υποστήκαμε από τον πατέρα μας Βασίλειο! Ο λόγος του είτε γραπτός είτε προφορικός ανέβασε κατά πολύ τον πήχυ αποδοχής θεολογικού ή εκκλησιαστικού λόγου.

Ή ακόμη και δοκιμακού και φιλοσοφικού. Κάθε λόγου που είχε αξιώσεις ευρύτερων πνευματικών διαστάσεων, ακόμη και λογοτεχνικών.

Θυμάμαι, σε εκείνα τα χρόνια των αμφιθεάτρων και των μεγάλων πολιτικών συγκεντρώσεων να χαρακτηρίζω λόγους στοχαστών και κυρίως πολιτικών -με κάποια ευρύτητα στο περιεχόμενο των ομιλιών τους- ότι ο λόγος τους αυτοκτονεί στα πέντε μέτρα! Αν όχι στα πέντε εκατοστά!

Κάτι το οποίο δεν περνούσε απαρατήρητο από ανθρώπους που πεινούσαν και διψούσαν για λόγο ζωής και οι οποίοι ξεχείλιζαν τις αίθουσες, όπου ο Γέροντας μοίραζε αντίστοιχους λόγους, σωτήριους λόγους ύπαρξης και όχι επίσημα άλλοθι χαμοζωής. Να μην πω κυλίσματος στην λάσπη των λογής λογής συμφερόντων και της ματαιότητας!

Θα πρέπει, επίσης να πούμε, πως ουσιαστικά η παρουσία του Γέροντα Βασιλείου στα μεταπολιτευτικά φοιτητικά αμφιθέατρα ήταν ένα σκάνδαλο.

Τώρα, όμως, τι έχουμε να πούμε μπροστά στην μεγάλη μας απώλεια, όπως είθισται να λέμε σε ανάλογες περιπτώσεις;

Απέσβετο και λάλον πυρ;

Απέσβετο και θείον πυρ;

Χάσαμε διά παντός τον δικό μας πνευματικό φιλόσοφο;

Ο πατήρ Βασίλειός μας γράφει στο βιβλίο του για τον Αββά Ισαάκ:

«Ο 'Αββάς 'Ισαάκ ύπάρχει.

Θά μπορούσε νά μὴ γράψῃ τίποτε. Καὶ πάλι τίποτε ἀπὸ τῆ χάρη καὶ τὸν πλοῦτο τοῦ δὲν θὰ χανόταν.

Επειδὴ ὁμως ἐμεῖς δὲν ἔχομε δέκτες νὰ πιάσωμε ὅλη αὐτὴ τὴν ἐν σιγῇ ἀκτινοβολία τοῦ, ἀπὸ ἀγάπῃ πιάνει καὶ γράφει.

“Αγαπητοί, διότι γέγονα μωρός, οὐχ ὑπομένω φυλάξαι τὸ μυστήριον ἐν σιωπῇ, ἀλλὰ γίνομαι ἄφρων, διὰ τὴν τῶν ἀδελφῶν ὠφέλειαν”.

Οπότε επιτρέψτε μου:

Ο πατήρ Βασίλειος ύπάρχει!

Θά μπορούσε νά μὴ γράψῃ τίποτε. Καὶ πάλι τίποτε ἀπὸ τῆ χάρη καὶ τὸν πλοῦτο τοῦ δὲν θὰ χανόταν.

Επειδὴ ὁμως ἐμεῖς δὲν ἔχομε δέκτες νὰ πιάσωμε ὅλη αὐτὴ τὴν ἐν σιγῇ ἀκτινοβολία τοῦ, ἀπὸ ἀγάπῃ πιάνει καὶ γράφει.

«'Αγαπητοί, διότι γέγονα μωρός, οὐχ ὑπομένω φυλάξαι τὸ μυστήριον ἐν σιωπῇ, ἀλλὰ γίνομαι ἄφρων, διὰ τὴν τῶν ἀδελφῶν ὠφέλειαν».

Έτσι, ο μέχρι τώρα εν ζωή πνευματικός μας άρχοντας, πλέον, θα είναι ανάμεσά μας και δίπλα μας εσαεί. Όπως μια φορά που βαρυγκώμησα από τα θλιβερά της ζωής και τον κάλεσα νοερώς έντονα, και μάλλον απαιτώντας του και τον λόγο, και όταν αργότερα τον συνάντησαν σε κάποια εκδήλωση μου ζητούσε επιμόνως να του πω τι συμβαίνει... Αυτό έγινε χωρίς να του αναφέρω εγώ τίποτε. Είχε πάρει το απελπισμένο μήνυμα, την έκκληση. Και θα έπραξε και εκείνος από την μεριά του τα δέοντα.

Και στο πιθανό ερώτημα αν ήταν Άγιος θα έλεγα χωρίς επιφύλαξη πως ήταν ένας σύγχρονος Πατέρας της Εκκλησίας. Οπότε...

Να έχουμε την ευχή και την ευλογία του!

Εκατομμύρια ευχαριστώ για την ζωή, χαρά Θεού – Ανάστασης που μας μετάγγισε!

pemptousia.gr